

[Poul Møller.]

Regeringen kan ikke her klage over mangel på samarbejdsvilje i folketinget. I sidste folketingsår opnåedes en bred tilslutning til midlertidige forlængelser af lejeloven og af boligloven. Det skete på grundlag af en principiel erklæring om den fremtidige boligpolitik, som man var enig om at udforme i fællesskab. Men erklæringer gør det jo ikke. Forudsætningen må unægtelig være, at der sker noget. Det er regeringspartiet, der har ledelsen af forhandlingerne. På baggrund af den holdning, det har mødt i boligsagen, pådrager det sig et stort ansvar, hvis forhandlingerne sinkes eller trækkes i langdrag.

Vi har støttet og arbejdet for tanken, at grundlaget for en normalisering bliver en ændring og udbygning af boligtilskudsordningen, således at fremtidige tilskud baseres på forholdet mellem indkomst og boligudgift. En sådan individuel boligtilskudsordning har mange fordele. For det første kan den erstatte de nuværende tilskudsordninger, som tiden er løbet fra, og som i mange tilfælde yder tilskud til menesker med langt højere indkomster og langt lavere boligudgift end dem, som i dag er afskåret fra at få hjælp. For det andet vil den muliggøre, at der i langt højere grad kan tages hensyn til familiernes boligbehov. For det tredje vil den i særlig grad hjælpe de mennesker, som samfundet tvinger ind i det nye byggeri, så længe det er det eneste sted, de kan komme til at bo. For det fjerde vil den endelig være en social sikkerhedsordning, som beskytter befolkningen mod urimelige økonomiske vanskeligheder som følge af en gradvis regulering af huslejen i den ældre boligmasse.

Den voldsomme stigning af huslejen i nybyggeriet har fået boligministeren til at fremsætte lovforslag om en ny låneordning. Det kommer jo snart til behandling i folketinget. Jeg skal ikke foregribe denne behandling. Men det gør os betænkelige, at det er ejendommen og ikke den enkelte boligtager, man agter at støtte. Vor stilling beror i øvrigt på, om lovforslagets principper lader sig forene med principperne for en normalisering af boligmarkedet, som folketinget i foråret blev enig om.

Jeg takker den højtærede statsminister, fordi regeringen inden jul vil fremsætte forslag, der skal lette de nødvendige struk-

turændringer i landbrugserhvervet. Jeg håber, regeringen bliver i stand til at opfylde dette løfte. For det bliver mere og mere presserende, hvis landbruget skal klare sig, at der ikke fra lovgivningsmagten og administrationen lægges hindringer i vejen for den tilpasning til større enheder, som baner sig vej derude. Når det hele går i den retning ude omkring, er det jo på trods af lovene mere end på grund af dem, og hvis man var meget nøjeregnende, ville man opdage, at mange lovomgåelser har fundet sted som en simpel nødvendighed for at få det hele til at fungere. Når man tænker på, hvordan det tidligere i dansk landbrugs historie var lovgivningsmagten og staten, der gik i spidsen for reformer og fremskridt, er det beskæmmende, at det nu så givet er lovgivningsmagten, der er kommet i bagtroppen. Opgaven må nu være at få en moderne strukturlovgivning, som giver erhvervet de bedste muligheder for uden indblanding af offentlige myndigheder at nå frem til den bedriftsform, der svarer til tidens økonomiske og tekniske krav.

Der er i det hele taget så meget, man ikke må i det danske samfund. Der er så mange bestemmelser om, at man skal have tilladelse til det ene og dispensation fra det andet, at det for mange borgere er et vildnis at finde frem til deres retsstilling. Vil vi forenkle administrationen, vil vi rationalisere, vil det være en betydningsfuld opgave at gennemgå hele vor lovgivning med det formål at se, om ikke mange forskrifter er forældede, om ikke administrationsgrene overlapper hinanden på uhyggelig vis. Jeg tænker her f. eks. på de mange bestemmelser, der findes for byggeriet i en række forskellige love. Og jeg tænker på bestemmelser, der kræver offentlig tilladelse eller certifikat snart til det ene, snart til det andet. I adskillige tilfælde er disse tilladelser de rene formaliteter, som der ikke desto mindre kan hengå megen tid med både for den enkelte og for administrationen.

Den politiske situation, vi har i dag, er på den ene side kendetegnet af en regering, der dårligt nok ved sine levende råd, som på en række vitale og vigtige områder må drives til at betræde veje, oppositionen i årevis har anvist. Socialdemokratiet må gå ind for skatteomlægning, som det i fjor